

FONÓMUNKÁS
1954 DEC 31

Tíz év ... nem is olyan nagy idő és mégis mennyi mindent hozott tíz esztendővel ezelőtt a január 4-i nap: magát az ÉLETET! A kemény téli napon a lőrinci lakosság kibújt a hevenyészett légő-pincékből és dobogó szívvel köszöntötte a felhők mögül kivillanó halvány napfényt. Dobogó, remegő szívvel, mély aggodalommal és meglehetősen nagy bizonytalansággal. Itt vannak a szovjet katonák, kergetik a német fasisztákat és csatolók! Fut a német rabló — ez tény: de vajon mit hoz a jövő, milyen lesz az új élet. Mert, hogy új élet lesz, az egy pillanatig sem volt vitás senki előtt. De vajon milyen lesz ez? Véget ér egyszer már az elnyomás, a ki-

zsákmányolás, a jogfosztottság, a terror, a rémuralom, eltűnik-e valahára és vég'eg az úri gőg és vele a szőgaság is? A tíz elmúlt esztendő sok nehézséget, sok harcot, sok küzdelmet hozott kétségbe. De mindenért kárpótolta a magyar népet, a mi viszonylatainkban pedig lőrinc dolgozóit az, hogy minden munka, minden csepp veríték saját jobb és boldogabb jövőnk építéséért folyt!

A hős szovjet katonák nekünk ajándékkul hozták a szabadságot, a függetlenséget és városunk lakói.

Pestlőrinc felszabadulásának évfordulója

1945 január 4. — 1955 január 4.

dolgozói bebizonyították, hogy megérdemelten jutottak ehhez a felbecsülhetetlen kincshez.

A sok új alkotás, építmény, lakás, iskola, napközi és üzemek mellett nézzük csak meg a mi üzemünket, a Lőrinci Fonót. A fasisztákat szolgáló, hadipart termelő gyárépületben ma békésen, örömmel zümög a sok orsó, hirdelve, hogy a magyar dolgozó nép élet-színvonalát emelni van hivatva a sok megtermelt fonál, szép ruhákba öltöztetni az évekkal ezelőtt lerongyolódott, kifosztott dolgozókat.

Ma már pártunk iránti bizalom és szeretet hatja át dolgozóinkat. Ezt mutatják a különböző munkaverse nyek nagyszerű eredményei és bizonyítja az a tény, hogy háromszor került föl az élüzem-csillag üzemünk díszhelyére és az 1954. negyedik negyedében elért kimagasló eredmény valószínűleg meghozza negyedszer is az élüzem-kitüntést.

Igy ünnepli dolgozó társadalmunk, városunk tízéves felszabadulását, így hálálják meg

dolgozóink a hős szovjet katonák drága vérének hullását városunk földjének felszabadításáért. És amikor megemlékezünk a tíz év előtti nagy-nagy ünnepre, akkor tárjuk ki még egy pillanatra szívünket és zárjuk annak mélyére elsősorban Steinmetz kapitány nevét, aki fehér zászló alatt indult felénk, hogy elhozza a piros szabadság hajnalát.

A fehér zászló is pirossá vált Steinmetz kapitány kiömlő véréből. Ereztünk, a mi szabadságunkért hullott vére. Szeretett minket Steinmetz kapitány, mint

Sztálin elvtársától kezdve minden igaz szovjet hazafi.

Nem az ellenséget nézték bennünk, hanem az elnyomott, megkínzott, letiport magyarságot látták bennünk és aszerint is cselekedtek, nem törődve vérék hullásával, életük feláldozásával. Steinmetz kapitány az első vonalban indult felénk. Szabadságot hozott. És a számvetés végén tiszta lelkiismerettel köszönjük a hős szovjet népnek megtisztult életünket és ígérjük, hogy ahogyan eddig is, továbbra is méltók leszünk felszabadítóinkhoz munkánkban, cselekedeteinkben egyaránt. Feledhetetlen volt és marad számunkra, mint égő gyémántokkal beszórt drágakő lesz örökké 1945. január 4-ik napja.

P. K.